

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2026 r.
w sprawie **D.G.**
skazanego za przestępstwo z art. 200a§2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 11 grudnia 2025 r., sygn. akt VII Ka 714/25,
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie
z dnia 30 czerwca 2025 r., sygn. akt IV K 895/24

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszym zarzucie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego wskazano na naruszenie przez Sąd Odwoławczy prawa procesowego, tj. art. 170§1 pkt 5 i §1a k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 31§1 i §2 k.k. w zw. z art. 433§1 i §2 w zw. z art. 457§3 k.p.k. poprzez wadliwe przeprowadzenie kontroli odwoławczej, polegające na zaakceptowaniu przez Sąd II

instancji tego, że wyrok Sądu I instancji został wydany w oparciu o niepełną opinię biegłych lekarzy psychiatrów, która mogła i powinna zostać uzupełniona, lecz Sąd Rejonowy z naruszeniem prawa oddalił zmierzające do tego wnioski dowodowe obrońcy. Z kolei w drugim zarzucie kasacji skarżący podniósł zarzut naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 368§2 k.p.k. przez oddalenie w toku postępowania odwoławczego ponownie złożonego wniosku o uzupełnienie wydanej w ramach postępowania przed Sądem I instancji opinii biegłych lekarzy psychiatrów w kierunku dokonania przez biegłych oceny zdolności oskarżonego do pokierowaniem swoim postępowaniem wobec stwierdzonych zaburzeń na tle seksuologicznym.

Kasacja dotyczy tym samym w istocie jednego zagadnienia, a mianowicie zasadności dopuszczenia w toku sprawy uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów na wyżej wskazaną okoliczność. Z jednej strony błędem Sądu Odwoławczego miałyby być zaakceptowanie decyzji procesowej Sądu Rejonowego podjętej w tym zakresie, z drugiej zaś autonomiczna decyzja Sądu Okręgowego o nierozpoznaniu ponowionego w postępowaniu apelacyjnym wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów (w trybie art. 368§2k.p.k.).

Analiza motywów pisemnych orzeczenia Sądu II instancji, a także uzasadnienie decyzji o nierozpoznaniu wniosku obrony złożonego w postępowaniu odwoławczym nie potwierdza jednak wskazanych zarzutów. Jak zasadnie zauważył Sąd Okręgowy, opinia biegłych psychiatrów jest jednoznaczna w swojej wymowie, jest jasna i wyczerpująca. I choć w jej wnioskach biegli w istocie nie posłużyli się kodeksowym sformułowaniem z art. 31§1 k.k., a jedynie użyli pojęcia „poczytalność”, to nie ulega wątpliwości, że stwierdzenie, że w przypadku D.G. „warunki z art. 31 par. 1 i 2 k.k. - nie zachodzą”, dotyczy zarówno choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego jak i innego zakłócenia czynności psychicznych, w odniesieniu zarówno do rozpoznania znaczenia czynu, jak i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli lekarze psychiatrzy przed wydaniem opinii w sprawie zapoznali się zarówno z opinią biegłego psychologa, jak też lekarza seksuologa, co wprost stwierdzono w treści opinii, nie sposób więc uznać, by opiniując nie wzięli pod uwagę wynikających z nich wniosków. Odmienne twierdzenia obrony nie znajdują odzwierciedlenia w sporządzonej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej, a już zupełnie niezrozumiała jest konstatacja, jakoby opinia biegłych dotyczyła wyłącznie możliwości rozpoznania przez skazanego znaczenia jego czynu i pomijała całkowitym milczeniem aspekt pokierowania przez skazanego własnym postępowaniem. Skarżący nie tłumaczy zresztą, na jakiej podstawie wysnuto owe twierdzenia, a do tej kwestii odnosi się wszak stwierdzenie o niezachodzeniu warunków z art. 31 k.k.

Sądy orzekające w sprawie prawidłowo także uznały, że bez znaczenia dla decyzji odnośnie do składanych wniosków obrońców o uzupełnienie opinii biegłych lekarzy psychiatrów pozostawała zmiana kwalifikacji prawnej czynu skazanego, z zarzucanego mu przestępstwa z art. 200a§1 k.k. na przypisany ostatecznie występki z art. 200a§2 k.k., który jest „łagodniejszą” formą popełnienia tego samego przestępstwa. Obrona i tym razem, poza sygnalizacją owej problematyki, w żaden sposób nie uzasadniła swojego stanowiska.

Uznać tym samym należało, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, a tym bardziej takiego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Z tych wszystkich przyczyn wywiedzioną kasację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[WB]

[r.g.]